

»Kaj pa je?«

»Ali parkelj res ne bo nič rekel?«

»Mislim, da nič. Jaz sem s teboj, zato se ti ni treba nič bati.«

Zopet sta šla par korakov naprej in zopet so napadle Matevžka skrbi.

»Oče!«

»Kogá?«

»Kaj bo pa sv. Nikolaj rekel?«

»Nič ne bo rekel, Matevžek. Kar miren bodi, saj sem jaz s teboj!«

Vstopila sta v cerkev. V velikem oltarju stoji podoba sv. Nikolaja. Matevžek jo je gledal oddaleč. Sv. Nikolaj ima na glavi škofovsko kapo, v rokah pa palico in knjigo s tremi jabolki, okrog njega so pa angelčki. Toda kje je pa koš pa voz, da stovóri svoje blago po svetu?

»Oče, kje ima pa sv. Nikolaj voz pa koš?«

»No, ima že kod shranjeno. Bova že videla. Samo miren bodi.«

»Oče, pojdiva naprej po cerkvi!«

Mirno, počasi sta stopala proti velikemu oltarju. Pa so prišle zopet nove izkušnjave za Matevžka. Sv. Nikolaj ima drugačno obleko kakor jo je nosil oni večer, ko je hodil po hišah. In Matevžek zopet vpraša:

»Oče, zakaj ima pa sv. Nikolaj danes drugačno obleko? Kje ima pa ono, ki jo je imel pri nas?«

»Ali misliš ti, da ima sv. Nikolaj samo eno obleko! Ali mari ni škof?«

Mož je govoril malo bolj trdo; da, skoro malo hud je bil nad Matevžkom.

Takrat pa počí — — — Veter je namreč potegnil skozi razbito okno in vrgel prižigalnik, ki je bil zadaj za oltarjem prislonjen k zidu. Matevžek je mislil, da se je prebudil parkelj.

»Oče, parkelj gre,« je zajecal pa jo ubral skokom iz cerkve, kar so ga noge nesle.

Tako še ta ni nič opravil v cerkvi sv. Nikolaja, ki je bil že takó blizu, da bi bil vse zvedel.

J. E. Bogomil.

Babica.

veseljem se spominjam sedaj na svojo mladost, ki je že tako daleč za mano. Na tiste sladke, lepe čase, ko je bilo srce mirno in duša čista kakor biser; na tiste ure, ki so potekle tako hitro in ki so mi ostale za vedno v srcu.

V središču teh lepih spominov pa je moja dobra babica. Še sedaj vidim iz daljave njena zgubančena lica in dobre, usmiljene oči. In slišim njen glas, njen veseli, otroški smeh: tiho sedi na zapečku in pripoveduje,

Bolnega otroka božičnica.

mi otroci pa sedimo okoli nje in jo radovedni poslušamo. Babica se smehlja, njena vela lica se nabirajo v gube in njene oči zro usmiljeno in prijazno na nas otročičke.

Naša babica je imela že preko sedemdeset let. Živela je v vasi tik Medvedove krčme, ne daleč — par korakov — od naše hiše. V majhni izbi z mračnimi okni; tik postelje — nizka mizica je stala kraj nje — se je šopirila velika zelenkasta peč. In na zapečku je sedela navadno babica, očala na nosu, mašne bukve v rokah.

Jaz sem bil skoro vsak dan pri nji. Kadar sem odprl vrata in se ozrl plaho naokoli, se je zgenilo na zapečku — babica je stegnila velo, koščeno roko, zasmejala se je in odložila najprvo knjigo, pa še snela z nosa velika očala in jih položila na peč.

»A ti si? ... Glej ga no, le bliže stopi, nikar se ne boj! Ti malček ubogi!«

Pa se je dvignila, zlezla z zapečka in je odpirala skrinjo; tam je imela veliko dobrih reči za nas otroke: pomaranče, potice, jabolka, rozine, piškote in še dosti drugih sladkih dobrot, ki jim še imena nisem vedel. Nato se je navadno okrenila počasi in me prijela za roko.

»Ná! ... Kar jej, saj si lačen!«

Obložen z jabolki in piškoti, ki mi jih je stlačila babica v žepe, sem moral sestiti in ji povedati, kakoinkaj. Babica je poslušala, nato pa je zlezla zopet na zapeček in vzdihnila:

»Ah, dà, kako je bilo časih! Časih — kar poslušaj me, fantič — ko sem bila jaz tako majhna kakor ti, sem se igrala s sosedovo Lenko. Lenka je šla potem služiti daleč, daleč, menda čisto gori na Dunaj ali kam. Jaz sem pa ostala doma. Ah, lepó je bilo ...«

Pomolčala je in je zopet začela:

»Enkrat sem videla volka. Dosti volkov je bilo takrat okoli nas. Pasla sem na rebri ovce, ko zaslišim naenkrat nad sabo vrišč in tuljenje. In bližalo se je iz daljave — slišala sem, kako je hreščalo: bumf! bumf! In sem se zbala. Tedaj je pa prišlo do skale, ozrla sem se v zrak, in tolpo volkov sem zapazila nad glavo. Skočili so ravno nad menoj s skale in dirjali naprej v dolino ... O, takrat so bili še drugačni časi ...«

Tako mi je nekoč pravila babica in še dosti drugega.

Velikokrat je pa prišla tudi sama k nam. Opirala se je na palico, kašljala malo in časih postala, se ozrla naokrog, nato se pa zopet sklonila in lezla naprej. V desnici je držala pisano torbo, ki je bila pokrita z veliko pikasto ruto. Torba je bila nabasana, polna je bila samih dobrih reči ...

Prestopila je prag naše hiše in se oddahnila. Takoj smo bili mi otroci pri njej. Jaz sem drezal Slavkota, češ, naj pogleda, kaj je dobrega v torbi. Toda Slavko ni hotel. Zato sem se jaz ojunačil in se skrtil babici za hrbet. Odtam sem lahko vtaknil prst v torbo, odgrnil malo ruto in pokukal noter. O! Lepe pomaranče so mi zažarele v oči, nasmehnile so se mi iz torbe ...

Babica se je okrenila.

»O, ti porednež, kako si radoveden!«

Odložila je torbo na klop in se vsela tudi sama. Nato je postavila nabasano torbo sebi na kolena in se nasmehnila.

»Nekaj sem vam prinesla, nekaj dobrega...«

Še bolj se je zasmejala in je odgrinjala počasi ruto; segla je v torbo in je izvlekla iz nje nekaj pomaranč.

»Kateri je najbolj priden?«

»Vsi! Vsi!«

Stegovali smo roke, babica je pa dvignila lepo, okroglo pomarančo visoko v zrak in se nam je muzala poredno.

»Če ste kaj pridni? — — Ti, Zvonko, ti ne dobiš ničesar, veš. Si preveč poreden... Kje je pa Matijček? In Slavko? In Ferko?... Pa tudi Lenica je bolj pridna.«

»Jaz sem tudi priden!«

»Ti?... O!«

Poskočil sem in sem dobil pomarančo. Babica pa je segala v torbo in je dala še vsakemu drugemu po eno pomarančo. In tudi piškote je delila, zraven tega pa je mežikala z očmi.

»Glejte, da boste pridni!«

»Bomo! Bomo!«

»Pa res!«

»Res! Res!«

Babica je vstala in rekla:

»Torba je prazna!«

Njene dobre oči so se smehljale; tudi vela, v gube nabrana lica so se smehljala sočutno...

Potem je šla...

O dobra babice! Neizbrisen je tvoj spomin! Bog ti povračaj stoterno!

Cvetinomirski.

Večer.

astopili so dolgi večeri. To je tisti čas, ki nam je bil nekdanj posebno ljub. Ropot in hrup dneva je utihnil; zavlada je tišina, in nad njo je razpela večerna megla svoj pajčolan.

Na vrtu je lahno šuštel listje, padajoče z vej dol na hladno zemljo. Zakasneli delavci so se vračali s polja proti vasi.

Prijetno je bilo sedeti o mraku v temačni sobi. V peči je prasketal ogenj. Časih se je predrzno vzpela in vzdignila iskra ter vzletela skozi omrežna vratica.